

Твердить, що задачію філософичної праці є не тільки старанне оброблюване чистих фактів, але головню огляд чистих фактичностей та внутрішню їх пониманє. Се якраз і задача інтуїції.

Інтуїції, її істнованя не можна доказати. Її не можна також навчити ся, набути, а філософом треба вродити ся. Всяку інтуїцію, всякий її рід попереджає трудне студійованє фактів.

Всі великі мислителі посідали її. Але вони встидали ся сего. А інтуїція є одиноко філософичне в цілій філософії.

Раціоналізм твердив, що є тільки оден метод пізнаня дійсности. Бергзон ставить інтуїцію також як средство пізнаня. При інтуїції ходить о напруженє, яке все для кожної части дійсности мусить ся наново творити. Се новість того методу.

Інтуїція має переносити ся в сам рух та в саме ставанє, бо ставанє та зміна є в Бергзона основним, чимсь підставовим, бо в них бачить він вираз дійсности. Понятя після Бергзона є тільки моментанними знимками, що не мають нічого спільного з ставанєм, рухом.

Наше житє — се вічна зміна станів, гадок, чувств, напрямів волі... Наша сьвідомість посідає треванє, *»durée réelle.«*